

„Chtěl bych všechny pozabíjet a nechat jenom nás,“ řekl jsi.

Měla jsem tehdy na sobě světlé šaty, lehké a rozevláté, pamatuješ? Večer byl červencový a plný. Lepkavý vzduch. Prámínek potu mezi prsy. Tvoje slova voněla bulharským vínem, nebo možná maďarským, nebo možná. Určitě bylo červené. Jedno z nejlevnějších, takové, jaké si můžou dovolit lidé, kteří nejsou bohatí penězi.

Jsou však bohatí úplně jinak.

„Chtěl bych jenom nás,“ řekl jsi.

Nebe se růžově rozpučelo, z ulic se odpařoval den. Rozléval se líný západ slunce. Červenec, kdy nám oběma bylo dvacet a všechno bylo naše. Tvůj jazyk byl sladký a nechtěl jsi přestat. Ještě a ještě. Tehdy nebylo důležité, jestli je to láska a jestli nám vystačí do zítřka, navždy anebo třeba na nikdy víc. Byli jsme tady a teď. Noc byla naše a nalévala se jenom pro nás. Když jsi klouzal prstem vzhůru po mém stehně, cítila jsem horko a vlhko.

Všechny pozabíjet a nechat jenom nás.

Posadila jsem se ti na klín, vyhrnul jsi mi šaty. Z dálky jsme možná vypadali vcelku nevinně jako zamilovaný pár tulící se na lavičce v parku. Cítila jsem na šíji tvůj zrychlený dech. Proběhla kolem nás malá holčička, honila veverka.

Možná bychom neměli? Co když nás někdo uvidí?

Vzala jsem do úst tvoje prsty.

Pojďme se schovat.

„Vzrušuje mě, když pochybuješ, když jsi takhle rozechvělá, nejistá. Když se červenáš a vlhneš dychtivostí a teplem.“

Pamatuješ?

Zavřela jsem oči.

Všechny... A nechal bych jenom nás.

„Chtěla bys?“

Zajel jsi mi rukou do vlasů a lehce zatáhl.

Bylo jasné, co se nesmí říct. Že jsou dvě slova, která máme zakázaná. Žádné „miluju“ a žádné „tě“. Nic, co by mohlo svázat, připoutat, omezit. Že ten náš vztah, ta blízkost se nikdy nesmí změnit v rutinu, domácnost, děti, obědy, trpké výčitky, prázdninové dovolené, rekonstrukci koupelny. Že přetrváme jedině takhle.

Vstupovali jsme do různých více či méně vážných vztahů, měli jsme jiné kluky, jiné holky. Pamatuješ? Nosil jsi mě v náruči a já vdechovala vůni tvé zpoceně šije. Tehdy na tebe zrovna čekala jedna z těch mnoha, jejichž jména zmizela v nepaměti. Možná

ta, jejíž náušnici jsem našla v peřinách vzápětí potom, co jsme se domilovali. Zelenou, ve tvaru slzy. V ranním světle se mihotala. Obracela jsem ji v rukou, házela jsem s ní prasátka na stěnu.

Hladil jsi mě po nahém břiše.

„Jaká je?“ zeptala jsem se.

Řekl jsi, že si lakuje nehty na nohou křiklavě červenou barvou a jazyk má drsný jako kočka.

Pominula jako všechny ostatní. Moc mi na tom nezáleželo, zatímco tys to měl právě naopak. Někdy jsi z ničeho nic, jakoby v žertu, ale přesto našťvaně, přišel s výčitkou, že všichni ti chlapi, jak žádostivě se na mě dívají, že přece víš, na co myslí, co si představují.

Já na to:

„Nech toho, jen ať se dívají, jen ať se dotýkají, víš, že to dovolím, když budu mít chuť.“

Pamatuješ?

Chodili jsme svými cestami, jakoby každý zvlášť, ale vždycky rovnoběžně, tak, že jsme si kdykoli, dokonce i po dlouhé nepřítomnosti, byli nablízku. Někdy se mi stýskalo, jindy jsem se oddávala svým vlastním příběhům, v nichž pro tebe nebylo místo. Věděla jsem, že se vrátíš. Že budeš refrén, který se opakuje.

Chtěla jsem. Nechtěla. Bylo to dávno. Kdysi dávno v Polsku. V paneláku na předměstí se stropem zavěšeným tak nízko, že každá myšlenka vypuštěná z hlavy se od něj odrá-

žela a s rachotem padala na zem, kde se tříštila o podlahu. Výtah byl rozbitý a na dveřích byl nalepený papír vytržený ze sešitu, kde stálo, že je mimo povoz, protože do něj lidi načůrali.

Moji rodiče odjeli na chalupu, byt byl malý a zavalený knihami, ale naštěstí jsme ho měli celý pro sebe. Konečně jsme se mohli milovat v posteli. Jako dospělí. Pomalu a bez obav, že nás někdo objeví.

Tehdy jsi řekl:

„Vidím nás spolu za dvacet třicet let. Ležíme tak jako teď. Nazí, rozčuchaní a ty se uspokojeně usmíváš.“

Se smíchem jsem odpověděla:

„Kdepak. To určitě ne.“

„Proč?“

„Protože za dvacet let budu někým úplně jiným. Někým, koho nikdy nenajdeš. A i kdyby, nedojde ti, že jsem to já...“

„Poznám tě i v tom nejdůmyslnějším životním maskování. Nečekaně tě potkám a překvapím tě. Řeknu: ‚Krásně jsi dozrála, ale pořád jsi holčička.‘ Zaváháš, jestli tu situaci rozvíjet, nebo spíš odejít, uteklo přece tolik času. Budeš dělat udivenou: ‚S někým jste si mě spletl.‘ Zeptáš se: ‚Určitě se známe?‘ A po chvíli: ‚Měli jsme už někdy to potěšení?‘ Jiskření tvých očí mi nadiktuje odpověď: ‚Ano, měli jsme to potěšení. A ne jednou.‘

Sladké napětí mezi námi a neví se, co dál. Budeš mít černé, elegantní šaty těsně pod kolena se zipem vzadu. Přijdu k tobě a pomalu, jemně ten zip rozepnu.“